

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, možno v súvislosti s uplatnením doložky 4 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, vykonanej smernicou 1999/70, riadneho sudcu alebo sudcu „v talári“ považovať za pracovníka na dobu neurčitú porovnateľného s pracovníkom na dobu určitú, ktorým je zmierovací sudca?
3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku, predstavuje odlišný postup pri nástupe riadnych sudcov do stálej služby v porovnaní s výberovým konaním na základe právnych predpisov o nástupe dočasných sudcov objektívny dôvod v zmysle doložky 4 bodu 1 alebo 4 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, vykonanej smernicou 1999/70, pokiaľ ide o opodstatnenosť neuplatnenia – v rámci vnútroštátnej judikatúry, t. j. rozsudku Corte di Cassazione a Sezioni unite (Plénium Kasačného súdu, Taliansko) č. 13721/2017 a stanoviska Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) č. 464/2017 z 8. apríla 2017 – rovnakých pracovných podmienok, vzťahujúcich sa na porovnateľných riadnych sudcov v stálej službe, aj na zmierovacích sudcov, ako aj opodstatnenosť neuplatnenia preventívnych a sankčných opatrení proti zneužívaniu zmlúv na dobu určitú, v zmysle doložky 5 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, vykonanej smernicou 1999/70 a vnútroštátnymi vykonávacími predpismi, vzhľadom na skutočnosť, že v talianskom práve neexistuje žiadne ustanovenie ani ústavné pravidlo, ktoré by mohli odôvodniť jednak diskrimináciu týkajúcu sa pracovných podmienok, jednak úplný zákaz zmeniť dočasnú službu zmierovacích sudcov na stály služobný pomer, a to aj s ohľadom na predchádzajúcu vnútroštátnu právnu úpravu (zákon č. 217/1974), v ktorej už bolo stanovené zrovnoprávnenie pracovných podmienok a premena služobného pomeru čestných sudcov na služobný pomer na dobu neurčitú (konkrétne zástupcov čestných sudcov)?
4. V každom prípade v situácii, o akú ide v tejto veci, bráni článok 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie a pojem nezávislý a nestranný súd podľa práva Európskej únie tomu, aby zmierovací sudca, ktorý má teoreticky záujem na rozhodnutí sporu v prospech navrhovateľa a ktorý ako svoju jedinou prácu vykonáva uvedenú sudcovskú funkciu, mohol nahradiť sudcu, ktorý má v Taliansku všeobecnú právomoc na rozhodovanie pracovnoprávných sporov alebo sporov riadnych sudcov, v dôsledku toho, že súdny orgán v poslednom stupni – Cassazione, pier Giunta a Sezioni unite (Plénium kasačného súdu) – odmietol zabezpečiť ochranu uvádzaných práv, ktoré sú chránené právnou úpravou Spoločenstva, čím príslušnému sudcovi [pracovnoprávny súd alebo regionálny správny súd (TAR)] uložil povinnosť, aby v prípade podaného návrhu vyhlásil svoju nepríslušnosť či nedostatok právomoci, hoci základ predmetného nároku – ktorým je náhrada platu za dovolenku, ako sa uplatňuje v návrhu – spočíva v práve Európskej únie, ktoré je v právnom poriadku talianskeho štátu právne záväzné a má pred ním prednosť? V prípade, že Súdny dvor potvrdí rozpor s článkom 47 Charty, vnútroštátny súd navyše požaduje, aby Súdny dvor určil, ktoré sú vnútroštátne prostriedky nápravy, ktorými možno predísť tomu, aby porušenie ustanovení primárneho práva Únie viedlo vo vnútroštátnom práve k úplnému odmietnutiu ochrany základných práv zaručených v tejto veci právom Spoločenstva.

⁽¹⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. EÚ L 299, 2003, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381)

⁽²⁾ Smernica Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, 1999, s. 43; Mim. vyd. 05/003, s. 368)

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal de première instance de Liège (Belgicko) 19. októbra 2017 – Benoît Sauvage, Kristel Lejeune/Belgické kráľovstvo

(Vec C-602/17)

(2017/C 437/28)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunal de première instance de Liège

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Benoît Sauvage, Kristel Lejeune

Žalovaný: Belgické kráľovstvo

Prejudiciálna otázka

Porušuje článok 15 ods. 1 zmluvy o zamedzení dvojitého zdanenia podpísanej 17. septembra 1970 medzi Belgickom a Luxemburským veľkoveľkostvom – vykladaný tak, že umožňuje obmedziť daňovú právomoc štátu zdroja na odmeny zamestnanca, ktorý je rezidentom Belgicka vykonávajúcim svoje činnosti pre luxemburského zamestnávateľa na sumu zodpovedajúcu pomeru činnosti vykonávanej na území Luxemburska, ďalej vykladaný tak, že umožňuje priznať štátu bydliska daňovú právomoc k zvyšku odmien zodpovedajúcim činnostiam vykonávaným mimo luxemburského územia, ďalej vykladaný tak, že vyžaduje trvalú a každodennú fyzickú prítomnosť zamestnanca v sídle jeho zamestnávateľa, pričom podľa flexibilného súdneho posúdenia na základe objektívnych a overiteľných dôkazov je nesporné, že sa tam pravidelne vyskytuje a napokon vykladaný tak, že od súdov vyžaduje, aby vyhodnotili existenciu a význam činností vykonaných každý deň v oboch štátoch s cieľom ustálenia pomeru činností v oboch štátoch za 220 pracovných dní – článok 45 Zmluvy o fungovaní Európskej únie tým, že predstavuje prekážku daňovej povahy odrádzajúcu od cezhraničných činností a tým, že porušuje všeobecnú zásadu právnej istoty tým, že neupravuje stabilný a určitý režim oslobodenia všetkých príjmov nadobudnutých belgickým rezidentom na základe zmluvy so zamestnávateľom, ktorého miesto skutočného vedenia sa nachádza v Luxemburskom veľkoveľkostve a vystavuje tak belgického rezidenta riziku dvojitého zdanenia všetkých alebo časti jeho príjmov a režimu, ktorý je nepredvídateľný a bez akejkoľvek právnej istoty?

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Supreme Court of the United Kingdom
20. októbra 2017 – Peter Bosworth, Colin Hurley/Arcadia Petroleum Limited and others**

(Vec C-603/17)

(2017/C 437/29)

Jazyk konania: angličtina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Supreme Court of the United Kingdom

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Dovolatelia: Peter Bosworth, Colin Hurley

Odporkyne: Arcadia Petroleum Limited and others

Prejudiciálne otázky

1 Aké je správne kritérium na určenie, či nárok, ktorý si zamestnávateľ uplatňuje voči zamestnancovi alebo bývalému zamestnancovi (ďalej len „zamestnanec“), predstavuje „[vec] individuálnych pracovných zmlúv“ v zmysle hlavy II oddielu 5 (články 18 – 21) Lugánskeho dohovoru?

1. Postačuje na to, aby nárok, ktorý si zamestnávateľ uplatňuje voči zamestnancovi, patril do pôsobnosti článkov 18 – 21, skutočnosť, že vytýkané správanie by zamestnávateľ mohol označiť aj za porušenie individuálnej pracovnej zmluvy zamestnanca – hoci nárok, ktorý si zamestnávateľ skutočne uplatňuje, nie je založený na porušení zmluvy, nevytýka porušenie zmluvy ani sa naň neodvoláva, ale je založený (napríklad) na niektorom z jednotlivých základov uvedených v bodoch 26 a 27 opisu skutkových okolností a sporných otázok?

2. Je subsidiárne správnym kritériom to, že nárok, ktorý si zamestnávateľ uplatňuje voči zamestnancovi, patrí do pôsobnosti článkov 18 – 21, len ak je povinnosť, na ktorej je nárok skutočne založený, zakotvená v pracovnej zmluve? Ak je toto kritérium správne, znamená to, že nárok, ktorý je založený len na porušení povinnosti nezávislej od pracovnej zmluvy (a prípadne nejde o povinnosť, s ktorou zamestnanec „slobodne súhlasil“), nepatrí do pôsobnosti oddielu 5?

3. Ak nie je správne ani jedno z vyššie uvedených kritérií, aké kritérium je správne?